

ແຮກຣັກ ລິປັຕກຸລ

ວຽາຣັຍ

แรกรัก ลิขิตกาล

แต่งโดย วรารัญญ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

สุธี อังกิจจานุกิจ ที่ปรึกษา

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการ

สาโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

พัววัลย์ ครุฑเพชร พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บุ๊คส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนนพ.กรีนมายด์ ; สำนักพิมพ์ จัสมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัสมินได้ที่ Shopee

คำนำ

ແກຣັກ ລິຊິຕກາລ ເປັນເລ່ມສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດ 'ລິຊິຕກາລ' ທີ່ຈະພາໝູ່ ສາວສີເລ່າທັບຂ້າມພາໄປຊ່ວຍສມເດັຈພຣະນເຣສວຣທຳສິກໃນໜ່ວງເສຍກຸງຄຣັງທີ່ ໜຶ່ງ ຈຶ່ງເນື້ອຫາບາງສ່ວນຈະອິງປະຫວັດສາສຕຣ໌ ແຕ່ຕົວລະຄຣທັງໝົດໄດ້ຖືກສມມຸຕິ ຂຶ້ນມາ ເຈຕນາຂອງຜູ້ເຊື່ອນ ຕ້ອງກາຈະລຶກຄຶງພຣະມາກຸຣຸນາວິຄຸນຂອງ ບຸຣພກຊັຕຣິຍ໌ໄທຍ ທີ່ທຣງເສຍສລະເລືອດເນື້ອເພື່ອແຜ່ນດິນ ໃຫ້ລູກຫລານໄດ້ຄ່ອງຢູ່ ສືບໄປ ຫາກມີເນື້ອຫາຕອນໄໝພິດຟລາດ ຫຼືອາດຕກບກຢູ່ພຣະກາຣໄດ ຜູ້ເຊື່ອນຂອກຢັ້ໄວ້ ຄຸ ທີ່ນີ້ດ້ວຍ

ສຸດທ້າຍຂອຂອບຄຸນພ້ອມກັບແມ່ສຳຫຼັບວັນນີ້ ຂອບຄຸນແຟນນັກອ່ານທີ່ ຕິດຕາມກັນມາ ຍິນດີຕ້ອນຮັບເພື່ອນໆ ທຸກຄົນຄະ

ວາມຣັກຍັງຄ່ອງດ່ງາມຢູ່ເສມອ

ວຣາຣັຖ

บทนำ

วันนี้ทวีเดชตื่นเช้ากว่าทุกวัน เพราะเขาตั้งใจจะไปไหว้พระและ
เช่ารูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวร ที่ วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร
หรือวัดพระพุทธชินราช ซึ่งคนพิษณุโลกเรียกติดปากว่า ‘วัดใหญ่’ โชคดีที่
ปีนี้ตรงกับวันหยุดยาว เขาจึงได้เดินทางกลับมาเยี่ยมบิดามารดาที่บ้าน
เกิด ซึ่งทวีเดชเป็นลูกชายคนเดียวของบ้าน ทำให้ทุกครั้งที่กลับมาต้อง

โทรหาเพื่อนให้ปาร์ตี้ที่บ้านเสมอ เพราะเขาเป็นคนขี้เหงาและค่อนข้างติดเพื่อน

ทวีเดชเป็นทหารอากาศอนาคตไกล แม้ภารกิจหลักจะต้องขับเครื่องบิน แต่เขาก็หลงใหลในศิลปะการต่อสู้ ไม่ว่าจะเป็นแม่ไม้มวยไทยหรือฟันดาบ ซึ่งเขาชอบเป็นพิเศษจนบิดาส่งไปเรียนที่สำนักดาบพุทไธสวรรย์ และได้เป็นนักกีฬาฟันดาบในเวลาถัดมา แต่ก็เริ่มหำงหายเมื่อเข้ารับราชการที่กองทัพอากาศ

“กินข้าวเข้าก่อนนะ ค่อยไปวัด แม่ทำข้าวต้มกุ้งวันนี้” มารดาบอกลูกชาย เมื่อเห็นร่างสูงเดินลงมาจากบันได

“ครับแม่” ทวีเดชมองหาบิดา “แล้วพ่อไปไหนครับ”

“เข้าสวนไปตั้งแต่เช้าแล้ว”

“ขยันจริงๆ” ชายหนุ่มอดแซวไม่ได้ “แม่ครับ เย็นนี้ผมว่าจะชวนเพื่อนๆ มาปาร์ตี้ที่บ้าน แต่คงไม่ดีหรอก แม่คงไม่ว่าอะไรนะครับ”

“ไม่ว่า” คุณญดาทำเสียงสูง “แล้วหนูกานต์จะมาด้วยหรือเปล่า”

“ถ้าวันมา กานต์ก็ต้องมาอยู่แล้ว สองคนนี่ตัวติดกันเป็นคู่แฝด”

“ก็เขาเป็นคู่แฝดกันไม่ใช่หรือไง”

“ฮ่าๆ ครับแม่” ทวีเดชยิ้ม และเดินเข้าไปในห้องครัว

“นี่เดช ทำไมไม่จับหนูกานต์ล่ะ แม่อยากมีลูกสะใภ้เป็นตำรวจ”

ทวีเดชชะงักเท่า แล้วหันมองหน้ามารดาด้วยสายตาแว่ววน

“ผมไม่กล้าจีบ กลัวโดนปฏิเสธ แต่ถ้าแม่ช่วยพูดเปิดทาง ผมก็
อยากจะลองดูเหมือนกัน” ทวีเดชเดินมากอดมารดาอย่างอดอ้อน
ราวกับเป็นเด็กชายตัวน้อย

“นี่ เกิดเป็นลูกผู้ชาย ก็ต้องกล้าได้กล้าเสียสิ จะกลัวอะไรกับการ
จีบผู้หญิง” คุณญดาบ่นลูกชาย เป็นถึงทหารอากาศ ขับเครื่องบินเสี่ยง
ตายมาก็มากไม่เคยกลัว กลับมากลัวการจีบผู้หญิง

“โอ้แม่...กานต์ไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น รายนี้นิหิตจะตาย ไม่รู้ว่า
ต้องจีบแบบไหนถึงจะโดนใจ มันไม่่ง่ายอย่างที่แม่คิดหรอก” ทวีเดชพูด
พลางทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ แล้วดัดข้าวต้มกึ่งใส่ซาม

“ว่าแต่หนูกานต์ยังโสดอยู่ใช่ไหม”

ชายหนุ่มทำท่าคิด ก่อนจะตอบออกไป “ก่อนหน้านี้เคยบอกว่ามี
แฟน แต่ไม่รู้เลิกกันยัง เพราะไม่เห็นพูดถึงอีกเลย”

“ไว้แม่จะถามเอง” คุณญดาขี้มให้ลูกชาย ก่อนจะเดินออกจาก
ห้องครัวไป

ทวีเดชใช้เวลากินข้าวเช้าสับห่านาที่ก็เสร็จเรียบร้อย จากนั้นเขา
ก็ไปหยิบของทำบุญที่ซื้อมาตั้งแต่เมื่อวานเอาไปเก็บไว้ในรถ แล้วร้อง
บอกมารดาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“ไปวัดก่อนนะแม่” เมื่อคุณญดาพยักหน้า ทวีเดชก็เปิดประตูเข้า
ไปนั่งในรถ แล้วขับออกไปจากบ้านสวนทันที

ทวีเดชขับรถเข้ามาจอดที่ลานจอดรถของวัดใหญ่ เขาเปิดประตูเดินไปหยิบของทำบุญที่เบาะหลังรถ จากนั้นก็เดินเข้าไปในวัดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ซึ่งระหว่างทางเขาเห็นเพื่อนสมัยมัธยมกำลังยืนคุยกันอยู่หน้าอุโบสถ จึงเข้าไปทักทาย

“เฮ้ยเพื่อนๆ ทำไมวันนี้โลกกลมจังวะ จู่ๆ ก็มาเจอกันแบบพร้อมหน้าพร้อมตา” ทวีเดชร้องทักพร้อมโบกมือ ก่อนจะเดินเข้ามาสวมกอดเพื่อนทั้งสามอย่างดีใจ วันนี้เขาตั้งใจมาทำบุญ และตอนบ่ายจะโทรหาเพื่อนๆ ให้มากินข้าวเย็นที่บ้านของเขา หลังทราบข่าวจากทุกคนว่าจะกลับบ้านในช่วงวันหยุดยาว “ฉันกะจะโทรหาพวกนายให้ไปปาร์ตี้ที่บ้านฉันอยู่พอดี แต่มาเจอกันเสียก่อน”

“บางที่อาจจะเป็นบุญเพอาละวาด ไม่ใช่โลกกลมหรอก”
กานติศาทุดพลางหัวเราะ

“บ้า! บุญเพเขาใช้กับผัวเมียกลับมาเจอกัน ไม่ได้ใช้กับเพื่อน” ทวีเดชมองกานติศາ เขาแอบชอบเธอมาตั้งแต่มัธยมแต่ไม่กล้าสารภาพออกไป พอจะรวบรวมความกล้าบอกความนัย อีกฝ่ายก็มีคนรู้ใจเสียแล้ว มันช่างเป็นความโง่เง่าของเขาจริงๆ ที่เอาแต่กลัวว่าหญิงสาวจะไม่ตอบรับรักเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังแอบหวังว่าสักวันเธอจะเลิกกับผู้ชายคนนั้น และโอกาสกลับมาเป็นของเขาอีกครั้ง คราวนี้จะไม่วันปล่อยตำรวจสาวให้หลุดมือไปเป็นอันขาด

“เขาเรียกว่าพรหมลิขิตเว้ย” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ไม่ใช่ เขาเรียกเจ้ากรรมนายเวรต่างหาก” ตรรกวิทสรุป

“โอ๊ย! ช่างสรรหาจิ้งน่ะพวกนาย จะเรียกว่าอะไรก็ช่างเถอะ”

หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มเท้าเอวมองหน้าเพื่อนและพี่ชายฝาแฝด ก่อนพูดต่อ “ว่าแต่เย็นนี้ว่างกันมั๊ย ไปนั่งเล่นที่บ้านเดชกันดีกว่า” กานติศาเห็นด้วยกับคำชักชวนของทวีเดช เพราะบ้านของชายหนุ่มกว้างขวางและมีสวนผลไม้ มีที่พักผ่อนหย่อนใจเหมาะแก่การพักผ่อนและสังสรรค์เป็นอย่างมาก

“ได้สิ แล้วฉันจะเอาปลาญี่ไปกินด้วย” ตรรกวิทบอกกับทุกคน

“ได้ๆ ฉันว่าง แล้วจะซื้อเหล้าเข้าไปนะ” กวินนาถล่ำทับอีกคน

“ใครมีอะไรก็เอามาด้วยกัน ส่วนฉันจะเตรียมกับแกล้มกับ

มิกซ์เซอร์ไว้รอ ฮ่าๆ” ทวีเดชบอกกับเพื่อนๆ จากนั้นก็ขอตัวเข้าไปทำบุญในวัดก่อน

เมื่อทำบุญเสร็จแล้ว ทวีเดชก็ออกมาดูรูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวรที่เด่นท์ของทางวัด ก่อนจะเอย่ถามเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นชายสูงวัย รูปร่างกำยำ ผิวสีแทน อย่างสุภาพ

“รูปหล่อพระนเรศวรขนาดหน้าตักสิบนิ้วราคาเท่าไรครับ”

“๑,๒๐๐ บาท” ชายสูงวัยตอบด้วยรอยยิ้ม “หลานอยากได้ทรงไหนล่ะ”

“ผมอยากได้ทรงประทับนั่ง และหลังทักซิโตนก” เป็นทรงที่เขา
ประทับใจที่สุด พลังอดจินตนาการไม่ได้ ถ้าเขาได้อยู่ในเวลานั้น คง
จะภาคภูมิใจในพระองค์ท่านอย่างหาที่สุดไม่ได้ที่ได้ต่อสู้เพื่อแผ่นดิน

ทวีเดชหยิบเงินในกระเป๋าให้ชายสูงวัย ๑,๒๐๐ บาท พลังคิด
ว่าราคาถูกกว่าที่คิดไว้มาก

“หลานจะต้องทำพิธีบูชาพระองค์ท่านในวัน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒
ตอนกลางคืน ห้ามลืมเด็ดขาด เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตัวหลานเอง”
ลุงยื่นกระดาษพับครึ่งให้ชายหนุ่ม

เมื่อทวีเดชรับมาเปิดดู ก็เห็นเป็นบทสวดมนต์ที่ไม่คุ้นเคย แต่ก็
ไม่ยากเกินที่จะสวดตามบทสวดนั้น

“แค่คืน ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒ นี้เท่านั้น”

“ครับ” มันก็คือคืนนี้นั่นเอง

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ทวีเดชก็โทรบอกเพื่อนเรื่องเลื่อนงานปาร์ตี้
เพราะต้องการทำพิธีบูชารูปหล่อสมเด็จพระนเรศวรก่อนเพื่อความเป็น
สิริมงคล ส่วนงานปาร์ตี้ค่อยเป็นวันรุ่งขึ้นแทน ซึ่งทุกคนก็ยินดีและบอก
เขาว่าไม่สะดวกเช่นกัน ก็เป็นเรื่องที่แปลกที่เกิดขึ้นมาอยู่พร้อมๆ กัน แต่เขา
ก็ไม่ได้ติดใจอะไร

“แล้วเย็นนี้จะจัดงานปาร์ตี้ไหม” มารดาถามลูกชายหลังจาก
อีกฝ่ายคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว

“ไม่แล้วครับ ผมจะทำพิธีไหว้พระนเรศวรคืนนี้”

“แล้วต้องใช้อะไรบ้างล่ะ”

“พวงมาลัยก็พอครับ”

“ตั้งใจล่ะ เพื่อความเป็นสิริมงคล”

“ครับแม่” ทวีเดชบอกด้วยรอยยิ้ม

ทวีเดชนำพวงมาลัยที่มารดาซื้อให้วางตรงหน้ารูปหล่อของพระนเรศวร พลังมองอย่างพิลึกพิลั่นเพราะ เขาไม่อยากเชื่อเลยว่ารูปหล่อขนาดสิบนิ้วที่ทำจากเนื้อทองเหลืองรมดำ ซึ่งแกะสลักแม่พิมพ์ได้อย่างประณีตจะมีราคาเพียง ๑,๒๐๐ บาท นับได้ว่าเป็นความโชคดีของเขาที่ได้ของดีมีคุณภาพมาครอบครอง และหลังจากทำพิธีเขาจะหมั่นสวดมนต์ ถวายน้ำชาและพวงมาลัยอย่างสม่ำเสมอ

ทวีเดชมองดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เมื่อเห็นว่าเป็นเวลาสองทุ่มแล้ว ก็ขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียง หันหน้าไปทางรูปหล่อของสมเด็จพระนเรศวรที่วางไว้บนหัวเตียง เขาหยิบกระดาศที่คุณลุงให้มาเปิดดู ก็เห็นเขียนกำกับไว้ว่าต้องสวดทั้งหมดสิบสองจบ ดูจากความยาวแล้วคงใช้เวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะสวดเสร็จ แต่ไม่เป็นไร เขาจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

จากนั้นทวิเดชก็เริ่มทำสมาธิให้จิตสงบนิ่ง เมื่อเขาพร้อมเข้าสู่พิธีบูชา ก็้มลงกราบสามครั้งและเริ่มสวดมนต์ตามบทสวดที่ได้มาอย่างตั้งใจ

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า...ภาพวัดวาอารามที่ไม่คุ้นตาหวาดงดงามปรากฏขึ้นในห้วงคิด ชายหนุ่มเห็นผู้คนมากมายเดินไปมาหน้าวัด แต่การแต่งกายกลับแตกต่างจากปัจจุบันอย่างเห็นได้ชัด ตลอดถึงภาษาที่สื่อสารก็ฟังไม่เข้าใจ เขาไม่เคยเห็นภาพพวกนี้มาก่อนในชีวิต มันคือที่ใดกัน

ไม่นานภาพก็เปลี่ยนเป็นปราสาทราชวังที่มีสีทองอร่ามตา ทวิเดชกวาดตามองไปทั่ว เห็นผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาแต่งกายสวยงาม ทั้งชายและหญิง ส่วนภาษานั้นยังคงใกล้เคียงกับคนกลุ่มแรกที่เขาเห็น ก่อนหน้านั้น ภาพเริ่มฉายไปเรื่อยๆ จนมาสะดุดกับคนคนหนึ่งที่มีร่างกายกำยำน่าเกรงขามในชุดนักรบ ผิวสีแทนรับกับใบหน้าคมเข้ม ดวงตาสีนิลของชายผู้นี้ฉายแววแน่วแน่มั่นคง จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหนาได้รูป ทำให้ดูหล่อเหลาและน่าค้นหาอย่างประหลาด ทว่าในความดูดน่ายำเกรงยังแฝงความอ่อนโยนอยู่ในคราวเดียวกัน เขาใคร่รู้แน่กว่าชายผู้นี้คือใคร

ทวิเดชกำลังสวดมนต์จบที่สิบสอง ทว่าก่อนจะถึงบรรทัดสุดท้าย จู่ๆ ก็รู้สึกวงเวียนศีรษะอย่างรุนแรง เขาฝืนร่างกายสวดบรรทัดสุดท้ายให้

จบในที่สุด จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบลง เขาไม่รับรู้ถึงสิ่งใดอีกนอกจาก
ความว่างเปล่าที่เข้าปกคลุมไปทั่วร่างกาย...

น้ำค้างยามเช้าหยดมาที่ใบหน้าคมคาย ทำให้ทวีเดชพลิกตัว
หลบ ทว่าพอได้ยินเสียงคนเดิน ก็ทำให้เขารู้สึกตัวแล้วมองไปรอบๆ เขา
ไม่แน่ใจว่ามันเรื่องจริงหรือความฝันกันแน่ เพราะตอนนี้เขากำลังอยู่ใน
ป่า ทำให้อดสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร และเมื่อเดินสำรวจ
ไปรอบๆ ก็พบว่าเขาไม่ได้อยู่ที่นี่คนเดียว เมื่อเห็นเพื่อนรักอยู่ที่นี่ด้วย
เช่นกัน จึงเดินไปทักทายโดยจับแขนอีกฝ่ายไว้ ทว่าตรรกวิหริบสะบัด
ออก ตั้งการป้องกันทันทีด้วยความตกใจ

“ไอ้เดช!”

“ไอ้แผน”

สองหนุ่มเลือดทหารบกและทหารอากาศเอ่ยเรียกชื่ออีกฝ่าย
ออกมาพร้อมกัน

“นายมาทำอะไรที่นี่” ตรรกวิหริเอ่ยถามก่อน

“ฉันควรจะถามนายมากกว่า” ทวีเดชทำหน้าฉงน

“ฉันไม่รู้ว่าฉันมาทำอะไรที่นี่ ตื่นขึ้นมาก็พบว่าตัวเองอยู่กลางป่า
พอเดินดูรอบๆ ก็เห็นกานต์กับกวินอยู่ที่นี่เช่นกัน ฉันตั้งใจจะไปปลุกกวิน
นายก็มาดึงแขนฉันไว้แน่ละ” ตรรกวิหริอธิบาย ก่อนจะเดินไปปลุก
กวินนาถตามที่ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่แรก ส่วนทวีเดชจึงเดินไปปลุกกานต์

“กานต์...กานต์”

“เรียกทำไม...” เมื่อลืมตาขึ้น เห็นหน้าเพื่อนชายก็ตกใจ “อ้าว
เดช มาทำอะไรที่นี่” กานต์สตามองไปรอบๆ ก็พบพี่ชายกับตรรกวิทอยู่ที่นี่
ด้วยเช่นกัน

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่ได้” กานต์สถาม
กับสามหนุ่ม

“ฉันไม่รู้ว่ามันเกี่ยวกับรูปหล่อของพระนเรศวรมัย” ตรรกวิทเล่า
เหตุการณ์ที่วัดใหญ่หลังจากกล่าวลากับเพื่อน และเหตุการณ์สุดท้าย
ก่อนที่เขาจะหมดสติและตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าตัวเองอยู่ในป่าแห่งนี้แล้ว

“เหตุการณ์ของนายเหมือนกับฉันเลย” ทวีเดชส้าทาบ “นั่นคือ
เหตุผลว่าทำไมฉันถึงเลื่อนงานปาร์ตี้ เพราะฉันอยากทำพิธีบูชาให้
เรียบร้อยเสียก่อน”

“ฉันก็เหมือนกัน” กวินนาถบอกกับทุกคน

“ฉันก็ด้วย” กานต์สถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะกังวลว่า
จะหาทางออกไปจากที่นี่ได้หรือไม่

ในขณะที่ทั้งสี่กำลังคุยกัน พวกเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนใกล้เข้า
มา จึงเข้าไปหลบใต้สุ่มไม้ เพราะไม่แน่ใจว่าจะเป็นพวกโจรป่าหรือไม่ แต่
พอเห็นว่าเป็นชาวบ้านธรรมดา จึงรีบออกมาขอความช่วยเหลือทันที

“ขอโทษครับลุง พอดีพวกเราหลงป่า ลุงพอจะช่วยพวกเราออกจากป่านี้ได้หรือไม่ครับ” ตรรกวิทเป็นคนเจรจาโดยมีเพื่อนยืนรออยู่ด้านหลัง

ชายสูงวัยมองหนุ่มสาวอย่างพิลึกพิลั่นเพราะห้ไม่แน่ใจว่าทั้งสี่เป็นคนชนชาติใด เพราะการแต่งตัวดูผิดแผกแตกต่างจากชาวบ้านแถวนี้ราวกับมาจากชาติตะวันตก แม้จะพูดภาษาไทย แต่ก็มีคำศัพท์และสำเนียงที่แตกต่างออกไป จึงต้องถามเพื่อความแน่ใจ

“พวกเจ้ามาจากที่ใด?”

“พวกเรามาจากจังหวัดพิษณุโลกครับ” ตรรกวิทรีบบอกด้วยรอยยิ้ม

ชายสูงวัยทำหน้างุน ก่อนจะถามย้ำเพื่อความแน่ใจ “เมืองพิษณุโลกสองแควนะ?”

“ใช่ๆ ครับ/ค่ะ” ทั้งสี่พยักหน้าตอบออกมาแทบจะพร้อมกัน

“พวกเจ้ามาที่นี่ด้วยการอันใด มีรู้หรือว่าอีกไม่กี่เพลา จะเกิดสงครามใหญ่ระหว่างหงสาวดีกับอยุธยา?”

ทั้งสี่มองหน้ากันอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน สิ่งที่ชายตรงหน้ากำลังบอกคือเหตุการณ์เมื่อประมาณ ๔๓๙ ปีก่อน แล้วตอนนี้ก็ไม่มีชนวนเหตุอะไรที่จะเกิดสงครามระหว่างไทยกับพม่า ทุกอย่างเป็นปกติสุขดี จะมีก็แต่เรื่องการเมืองของแต่ละประเทศเท่านั้น

“ผมคิดว่าลุงคงเข้าใจอะไรผิดไป” ตรรกวิทบอกด้วยสีหน้าจริงจัง

“มีผิวดอก ข้าได้ยื่นมาจากในวัดที่มหาเถรคันฉ่องท่านจำวัดอยู่ ท่านบอกว่าพຸ່งนี้พระนเรศจะทรงประกาศอิสรภาพ และเทครัวชาวไทย มอญที่อาศัยอยู่ที่นี่กลับไปอยุธยา ท่านบอกให้พวกข้ากลับไปเตรียมตัว ออกเดินทาง”

ทั้งสี่หันมามองหน้ากัน ตอนนีพวกเขาตัดสินใจหมดแล้ว ถ้าเป็น อย่างที่ลຸ່งว่าจริง ๆ พวกเขาจะทำเช่นไรถึงจะกลับไปยังภพที่จากมา

“หนูขอถามได้มั้ยะคะ” เมื่อชายสูงวัยพยักหน้า กานติศาก็ถาม ออกไปทันที “ที่นี่ที่ไหนคะ”

“เมืองแครง”

“เมืองแครง!!!!” ทั้งสี่พูดออกมาพร้อมกัน

“นี่เรามาไกลถึงพม่าเลยหรือ” ทวีเดชส่ายหัวอย่างไม่อยาก จะ เชื่อ แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธความจริงได้ ว่าพวกเขาอยู่ที่เมืองแครงจริงๆ เมื่อ สภาพแวดล้อมเด่นชัดขนาดนี้...มันเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขากันแน่ ทวีเดช ต้องการใครสักคนมาให้คำตอบ แต่ก็คงได้แต่คิดเท่านั้น เพราะไม่มีใคร ที่รู้จักพวกเขาเลยแม้แต่คนเดียว

ทั้งสี่ขอติดตามลຸ່งเมฆไปที่บ้าน และเข้าร่วมเป็นทหารในสังกัด พระราชมนู ซึ่งหลังจากพระนเรศทรงประกาศอิสรภาพ ทวีเดชพร้อมกับ เพื่อนๆ เข้าสู้รบกับทหารพม่าจนสามารถช่วยพระองค์ดำเทครัวไทย- มอญกลับอยุธยาได้สำเร็จ แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังหาทางกลับไปภพ

ที่จากมาไม่ได้ จึงอยู่ที่อยุธยาต่อไปเพื่อช่วยพระนเรศวรรับศึกใหญ่ต่อ
จากศึกนั้นพบแรง ซึ่งกำลังยกมาจากหงสาวดีในอีกไม่ช้านี้

อยุธยา